

[Justitsministeren.]

Lovens ordning går ud på, at offentlige indsamlinger kun må ske til velgørende formål eller til formål, der har almen interesse. Desuden kræves der som hovedregel tilladelse til iværksættelse af offentlige indsamlinger. Der er altså ikke tale om, at en ansøgning om indsamlingstilladelse skal imødekommes, hvis indsamlingen sker til de nævnte formål, men tilladelse kan kun gives, hvis dette er tilfældet. Visse former for indsamling kan dog finde sted uden tilladelse, dette gælder bl. a. i tilfælde, hvor der indsamles gennem opfordring pr. brev, som ikke efterfølges af en personlig henvendelse om afhentning af bidrag.

I den ansøgning om indsamlingstilladelse, som justitsministeriet modtog fra „Vietnam 69“ i februar 1969, var der ikke anført noget om, under hvilken form indsamlingen skulle foregå. Der blev derfor optaget politirapport til oplysning herom. Af rapporten fremgik det, at indsamlingen ville blive iværksat ved udsendelse af girokort og gennem opfordring pr. brev om at yde bidrag til indsamlingen, uden at det var tanken at lade disse henvendelser efterfølge af personlig henvendelse til bidragydere. Da der efter disse oplysninger var tale om en indsamling, som efter loven kan foretages uden tilladelse, meddelte justitsministeriet i marts 1969 „Vietnam 69“, at indsamlingstilladelse var ufnøden. Sideløbende hermed overvejede justitsministeriet, om tilladelse ville kunne meddeles, dersom „Vietnam 69“ ønskede at udvide indsamlingen til at omfatte indsamlingsformer, som efter loven kræver tilladelse. Jeg går ud fra, at det er disse overvejelser og resultatet heraf, som hr. Poul Dam sigter til med sit spørgsmål.

Jeg kan hertil svare, at man ved afgørelsen af spørgsmålet om indsamlingstilladelse til „Vietnam 69“ har fulgt de samme retningslinjer, som gennem længere tid har været lagt til grund ved behandlingen af ansøgninger om indsamlingstilladelse til fordel for formål i udlandet, navnlig i tilfælde hvor de indsamlede midler skal anvendes i områder, hvor der er krig eller borgerkrig. I disse tilfælde har justitsministeriet fundet det rimeligt at forelægge sagen for udenrigsministeriet. Vi har efter aftale med udenrigsministeriet fulgt den praksis kun at give indsamlingstilladelse, hvis indsamlingen udeluk-

kende har et humanitært formål og det samtidig sikres, at der ikke ved meddelelse af tilladelsen finder en ensidig indsamlingsvirksomhed sted til fordel for den ene af de krigsførende parter.

I overensstemmelse med denne praksis har regeringen derfor over for ledelsen af „Vietnam 69“ fastholdt, at indsamlingstilladelse ikke kan forventes meddelt på det foreliggende grundlag.

Da det blev klart, at indsamlingen rent faktisk ønskedes udvidet til at omfatte en indsamling ved udsendelse af indsamlingslister og ved anvendelse af raslebøsser, således at tilladelse nu krævedes, havde justitsministeriet imidlertid modtaget en ansøgning fra nyhedsmagasinet Reflex om tilladelse til indsamling til fordel for det civile hjælpearbejde i et flygtningedistrikt i Saigon i Sydvietnam. Da der herved åbnedes mulighed for, at kravet om politisk neutralitet kunne opfyldes, meddelte justitsministeriet i maj 1969 indsamlingstilladelse til såvel „Vietnam 69“ som nyhedsmagasinet Reflex.

Jeg håber med dette at have klargjort, at justitsministeriet ved behandlingen af ansøgningen til „Vietnam 69“ har fulgt de samme retningslinjer, som har været lagt til grund i lignende tilfælde.

Poul Dam: Jeg tror, at ministeren har misforstået spørgsmålet. Det drejede sig ikke om, hvorvidt det er den samme praksis, som er blevet fulgt i de senere år, for det er jeg klar over; det drejede sig om, hvorvidt denne praksis er i overensstemmelse med de principper, der ligger bag loven af 1934.

Er det ikke rigtigt, at loven af 1934 alene havde til formål at forhindre misligheder og slet ikke at overdrage justitsministeren den opgave at vurdere indsamlingers større eller mindre værdi? Er det ikke rigtigt, at loven ikke indeholder noget, hvorpå man kan støtte den praksis, at udenrigsministeriet skal spørges? Er det ikke rigtigt, at der intet står i loven om, at en såkaldt ensidig indsamling får bedre muligheder for at blive tilladt, hvis den modsvares af en anden med modsat fortegn? Denne indsamling fra Reflex er jo i øvrigt noget mystisk noget; man har ikke set noget til den endnu. Er det ikke rigtigt, at der igennem de 35 år, loven har eksisteret, er blevet tilladt en række indsamlinger til fordel for den ene og kun